

MIMOŘÁDNÝ LIST

FARNÍHO SBORU ČESKOBRASTRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V NOSISLAVI

Situace se opět trochu změnila. Bohoslužby v Nosislavi 10. května proběhnou snad naposledy „jen“ on-line. 17. května bychom už mohli snad v kostele slavit „normálně“. Nutné jsou roušky, bude tam dezinfekce i dost místa se rozptýlit.

V úterý v 15.30 se sejdou mladší děti v Husově domě, v 16.30 starší tamtéž. Ve středu v 16 hodin bude příprava ke konfirmaci na faře (starší skupina). Ve středu v 18 hodin bude biblická půlhodina on-line. Probírána je kniha Rút. Ve čtvrtek v 16 hodin bude příprava ke konfirmaci na faře (mladší skupina) a v 18 hodin mládež.

Na youtube kanálu, který se jmenuje ČCE Nosislav, naleznete archiv bohoslužeb, biblické pro děti, videa pro konfirmandy ad. Děkujeme Vladimíru Kendíkovi za natočení řady z nich.

Děkujeme za Vaše příspěvky do sbírek.

VZKAZY Z KARANTÉNY

z čísla 94: Můj vzkaz je spíš takový apel na nás starší. Po velkých diskuzích expertů je rozhodnuto o rozvolňování ztuhlé společnosti. Na začátku jsme slova odborníků nebrali moc vážně. Byly třeba dotazy na prof. R. Prymulu, jaký postih bude čekat toho, kdo se nebude nařízeními řídit. Tehdy si pan profesor vzal mikrofon a řekl vesměs mladým reportérům z médií. „Všichni máte rodiče, či prarodiče. Myslete na ně.“ Na to už nikdo ani nehlesl. Buďme příkladem a snažme se nezvýšit statistiku nemocných tak, aby se pravidla v zemi nemusela opět přitvrdit. A co se týče té roušky? Mám nyní dost času vyslechnout odborné rozhovory v médiích. Zaujal mě výklad epidemiologa R. Mařara: Koronavir se nepohybuje prostorem jen tak sám. Je obsažen v aerosolu, který vychází z našich úst při běžné mluvě. A tento aerosol bavlněná rouška zachytí. Mladá a střední generace vyrazí za svými povinnostmi a my starší budeme trpělivě a disciplinovaně přinášet k dobru naši izolaci. Olga Židková

Z čísla 387: Karanténa – tam jsme trochu napřed. To už si zažíváme víc jak dva roky. Omezilo nás to po všech stránkách. Myslíme na všechny pacienty v závažném stavu. Žalm 23., který nás tento týden provází při četbě textů příručky „Na každý den“, je pro nás velkým ujištěním. Pán Bůh nás nenechává bez pomoci. Děkujeme, že můžeme s Vámi být spojeni při bohoslužbách pomocí přímého přenosu. Velký dík za to. Vlastimil a Ludmila Dobrovolní

z čísla 486: Všechny Vás z Chráněného bydlení zdravíme, myslíme na Vás a těším se, že se brzy třeba potkáme. Poctivě Vás sledujeme na internetu a jsem rád za bohoslužby a také klíčové dírky, líbí se nám i náboženství. Děkujeme za tuto možnost.

ze Židlochovic: Milí přátelé v Kristu, rádi Vás pozdravujeme a myslíme na Vás každý den víc než před izolací. Často si prohlížíme fotku sborové rodiny před kostelem z podzimu 2018 (konfirmace). Jsme velmi vděční za toto společenství a stále silněji prožíváme, že každý sám i spolu patříme Pánu, a to bez podmínek a za všech okolností v životě! Prostě nejsme SAMI a to je moc dobře! Těšíme se na normální osobní setkávání a na slavení bohoslužeb v našem krásném kostele. S přáním Božího pokoje Vám všem J+V+J Ryšaví

Z rozhovoru s vyléčeným taxikářem, prvním pacientem s covid-19, který v Česku dostal experimentální lék remdesivir. Jeho zdravotní stav byl vážný a nyní se zotavuje. (novinky.cz / 2. května 2020)

Přemýšlíte, kdy se budete vracet do práce?

Do práce, co jsem dělal, se už nikdy nevrátím, protože jsem si uvědomil spoustu věcí, co vše za rizika ta práce přináší. Já jsem pracoval hlavně v noci, kolikrát mi šlo i o život, ale tohle jsem nečekal, že se můžu něčím nakazit, něčím tak hrozným, a že mě to může připravit i o život, takže tuto práci už nikdy nechci dělat. Budu dělat něco jiného, něco si najdu. I kdybych tolik nevydělával, to už je jedno. Peníze nejsou všechno.

Kdo vám byl během boje o život největší oporou?

Největší oporou pro mě byl Bůh a myšlenky na Boha a na

Ježíše. A pak jsem hodně vzpomínal na svoji mámu, která už umřela. Takže jsem prosil Boha a trochu jsem měl naději, že to dopadne dobře, ale moc jsem tomu nevěřil.

Co teď budete dělat jinak?

Člověk si uvědomí spoustu věcí, a hlavně takových těch obyčejných věcí, že se nemá cenu honit za nějakým materialismem, že jsou hrozně důležité věci, jako je rodina, láska k bližnímu, radovat se ze života, ale i úplné maličkosti, jako procházky po lese, prostě žít.

Kdy vám bylo nejhůř?

Nejhorší byly ty začátky, kdy jsem se probudil po čtrnácti dnech v bezvědomí, tak jsem si uvědomil, že jsem na ventilátoru, mám cévku, že vylučuji do nějakého pytlíku. Teď nemůžete spát, protože vás to i bolí, nemůžete se pohnout a

je to hrozný a nepřijemný. Vedle vás umírá člověk, přijdou tam za ním děti a brečí a prosí, aby bojoval. To mě psychicky úplně zničilo. Žádná chřipka to není, tenhle virus. Je to něco hrozného.

Věřil jste, že se z toho dostanete?

Když jsem byl ještě v Krči, tak tam byla situace, že jsem se dusil, nemohl jsem dýchat a nic nepomáhalo. Byl jsem v takové agonii a šoku, že v jednu chvíli jsem prosil, aby mě odpojili, aby to ukončili, protože to nezvládnou, že na to nemám.

Kdy jste naopak už znovu věřil, že se to otočilo?

Říkal jsem si, že trpím a nevím, jak to vše dopadne, ale uvědomoval si, že když Ježíš trpěl a mučili ho, a nesl ten kříž dlouhou cestou a pak ho ukřižovali, spousta lidí se na něj jen dívala, někteří po něm házeli i kameny. Ani jeden mu nepomohl, nikdo se nesnažil mu pomoci. A já jsem věděl, že mně lidé pomáhají. Když mi lidé pomáhají, tak to znamená, že bych to měl zvládnout, že na to nejsem sám. To znamená, že chtějí, abych žil a zřejmě mám šanci. Stačí, abych se snažil, tak jsem získal naději.

O MARIÍ

ONDŘEJ MACEK

Když šel Ježíš s učedníky dál, vešel do jedné vesnice. Tam jej přijala do svého domu žena jménem Marta, která měla sestru Marii; ta si sedla k nohám Ježíšovým a poslouchala jeho slovo. Ale Marta měla plno práce, aby ho obsloužila. Přišla k němu a řekla: "Pane, nezáleží ti na tom, že mne má sestra nechala sloužit samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže!" Pán jí odpověděl: "Marto, Marto, děláš si starosti a trápiš se pro mnoho věcí. Je jednoho je třeba. Marie volila dobře. Vybrala si to, oč nepřijde." (Lukáš 10,38-42)

Marie je odvážná. Sedne si mezi dost pravděpodobně samé muže. Má odvalu přestoupit pravidla i si snad práve říci, že nejdůležitější není to, co se od ní očekává.

Marie přišla na bohoslužbu. Jít na bohoslužbu je také přiznáním, že něco potřebuji, že si nevystačím, že všechno není jen o mé snaze, o mém výkonu. To, co mohu Pánu Bohu opravdu dát je čas, pozornost. Ale

vlastně i ten čas mu spíš vracím. Z toho množství času, který „máme“ a kterého se nám „věčně“ nedostává, mohu alespoň nějakou chvíli strávit s tím, kdo mi ho dal. Pánu Bohu mohu poděkovat. A mohu se snažit zaslechnout, co mi říká. Bohoslužby jsou čas a místo, kdy nám Pán Bůh slouží, obdarovává nás – slovem (povzbuzením, napomenutím), pokojem, ujištěním, nadějí. Jít na bohoslužby není povinnost.

Pro nás, kteří se pořád někde ženeme, něco vytváříme, nějak plníme čas; pro nás, kteří smysl vidíme jen v práci, nebo v péči o druhé, v aktivním užívání; pro nás, kteří máme čas na čtení kde čeho, jen ne Bible, na mluvení s kdekým, jen ne s Bohem, pro takové z nás zas není nic příjemného, když od Ježíše slyšíme: Nejcennější je ten čas se mnou.

Marie žije v přítomnosti. Marta asi také, ale spíš ji vidí jako sled úkolů, které se musejí udělat, toho, co se musí nachystat, aby pak byl čas. – Boží blízkost si nemusíme zasloužit nebo se do ní nějak pracovat, dokonce si myslím, že život není tak docela ani sled duchovních úkolů, které musíme zvládnout, abychom se dostali k Bohu. To, že dýcháme, to je díky Bohu. Díky Bohu se ráno probouzíme. V boží blízkosti jsme pořád. Bůh je vedle nás, v lidech kolem nás, v tom, co nás obklopuje, v nás, nad námi. Je oslovitelný. Není daleko. Můžeme od něj zadarmo nabrat. Jen my jsme zvyklí, že si všechno musíme zasloužit a odpracovat. Tak Boha ne.

Z toho plyne: Modlitba nemusí být jen o spoustě slov, myšlenek a přání, ale možná je modlitbou to, co dělá Marie. Pobývat s Bohem. Soustředit se na to bytí s ním. Uvědomovat si co nejpečlivěji život jako dar, boží blízkost, jeho lásku, další dary, které jsme už dostali, a které nás obklopují. Naslouchat – někdy božimu tichu někdy jeho slovům a užívat si to.

V pozůstalosti v Alžíru zavražděné francouzské jeptišky Odette Prévost (1932-1995) se našel lístek s těmito větami. „Žij dnešní den, Bůh ti ho dává, je tvůj, žij ho v něm.“ Žít Boha ne na něj čekat, ne se ho bát, ne s ním počítat, ne se na něj těšit, ale odhalovat jeho blízkost, vnímat ji, hledat ji, přijímat ji v každém darovaném dnu. Ten vzkaz pokračuje: „Zítřek ti nepatří, náleží Bohu. Zítřkem se netrap, Nevkládej do něj své dnešní starosti. Zítřek patří Bohu, vrať mu ho (ještě) zpátky. Přítomný okamžik je křehký můstek. Když ho zatížíš včerejšími smutky nebo starostmi o zítřek, tak spadne, a ty

ztratíš půdu pod nohama. Minulost? Bůh (ti) ji odpouští. Budoucnost? Je darem božím. Žij dnes a žij ve spojení s Ním, s Bohem.“

Ten příběh z evangelia nás také upozorňuje na to, že čas strávený s Bohem není ztracený. Naopak. Může nám toho pro život dát víc než co jiného.

Marie z Betsaidy se v evangeliích objeví ještě dvakrát. V evangeliu podle Jana mají sestry bratra Lazara a je tam kapitola o jeho smrti. Tu bych rád a role obou žen v ní vyložil někdy zvlášť. Ale pak je tam příběh o tom, jak Marta zase obsluhuje, Lazar sedí s Ježíšem u stolu a Marie „vzala libru drahého oleje pomazala Ježíšovi nohy a otřela je svými vlasy. Dům se naplnil vůní té masti. Jidáš řekl: „Proč nebyl ten olej prodán za tři sta denárů a peníze dány chudým?“ ... Ježíš řekl: „Nech ji, uchovala to ke dni mého pohřbu! Chudé máte vždycky s sebou, ale mne nemáte vždycky.“ (J 12,3-8)

Odehrálo se to jindy, nebo je to součást toho večera, který vyličil Lukáš? Ježíš naznačuje, že do života nepatří jen věci a děje praktické, racionální, uchopitelné, ale že do něj patří také to, co udělá prostě jen na chvíli radost, dotkne se čichu, chuti, sluchu, zraku. Hudba, květina, obraz, víno, blízkost. Okamžiky, jež proběhnou a možná jsou uchovány jen kdesi uvnitř anebo snad mají smysl jen teď pro tuto chvíli. Bez nich by život byl jen technickým postupem. Marie chtěla naznačit svou blízkost, lásku, soucit a udělala to způsobem, který třeba ne všichni chápeme, ale Ježíš jej přijal. Pohřeb i příprava těla k němu jsou akty podstatné pro pozůstalé – a ti se v Ježíšově případě spíš budou kdesi skrývat, než aby se jich účastnili. Nebožtíkovi je asi spíš jedno, co se sním děje. A přeci je způsob pohřbu také naznačení blízkosti, vztahu. Navíc Marie zřejmě na rozdíl od mnohých blízkých pochopila (zaslechla), že to v Jeruzalémě s Ježíšem dopadne zle. Život a život víry už vůbec není jen o racionálních, měřitelných a praktických věcech.

Benedikt z Nursie (5./6. století) dal svým mnichům heslo: Ora et labora. Modli se a pracuj. Martin Luther říkával: Dnes mě čeká hodně práce, musím se proto hodně modlit. Marie a Marta. Kdyby makaly v kuchyni obě, byl by to skvělý mejdan, ale něco by mu chybělo. Kdyby seděly obě, asi by nebylo co jíst a pít. Přijde člověk na návštěvu, aby se najedl, nebo si přijde pro blízkost, rozhovor? Potřebujeme obě. Potřebujeme z každé něco. Umět (u Boha) nabírat i umět (lidem kolem sebe) dávat, potřebujeme odvalu k praktické pomoci i odvalu ke kráse a dlouhé modlitbě.